

A rádiós ébresztő 6:50-kor szólalt meg egy klasszikus zenét sugárzó állomáson. A hangerő, mely kezdetben nagyon halk volt, fokozatosan erősödött 7-ig, amikor is fel kellett kelnie, így biztosítva, hogy apránként ébredjen fel, s ne traumával induljon a nap.

De aznap reggel még mélyen aludt, amikor megszólalt a hang: március 23., kedd, reggel 7 óra van. Csengett a füle a szavaktól.

Fiorella Malchiodi Albedi 85

A DÁTUM

„Te jó ég, ma van 23.!” Felült az ágyban, ellenőrizte az ébresztő kijelzőjét, és igen, tényleg március 23., 7 óra volt. A fénylő piros jelek hipnotizáltak egy pillanatra. Mozdulatlanul, kábultan bámulta őket, miközben a dátum a fejében visszhangzott, mígnem a kijelző átugrott 7:01-re. Magához tért. Március 23... Igen, ez a napja, hogy... A nap, amikor meg kell... Amikor el kell mennie... Semmi, bárhogy küszködött, csak nem jutott eszébe. „A fenébe, milyen szar memóriám van!” – káromkodott magában. Mert abban biztos volt, hogy ez a nap fontos, hogy történnie kell valami lényegesnek, egy régóta eltervezett eseménynek... De hogy minek, arra nem tudott visszaemlékezni. „Nyugi – mondta magának –, gondolkozzunk.” Mintha a fejébe vés-ték volna a dátumot. Ha tényleg ennyire létfontosságú, kell, hogy legyen róla valami feljegyzés. „Jaj, de hülye vagyok, a naptár.”

Felkelt, és kiszaladt a konyhába. A naptár a szekrényre volt akasztva, a mikró fölé. Végigfuttatta az ujját a napokon. 17-én fogorvosi vizsgálat, 21-én gázóra-leolvasás, 27-én Orietta unokanővére születésnapja... De semmi, 23-ával kapcsolatban nem volt feljegyzés.

Akkor talán az irodában a számítógépen jegyezte fel a feladatot. Micsoda rossz szokás: azt jelenti, hogy addig nem fogja megtudni, mi az, amíg be nem kapcsolja azt a nyomorult gépet! És minden bizonnyal egy fontos találkozásról van szó, ha már így megragadta a dátum, és lehet, hogy 9-kor vagy még előbb van, szóval sietősen kell készülődnie, amit ki nem állhatott. Csúcsforgalomban kellett buszoznia, az üresség felett érzett nyugtalansága pedig csillapíthatatlanul nőtt. Biztosra vette, hogy egy munkahelyi találkozóról van szó, de ha mégis valami más? És ha a város másik felében van, messze az irodájától? Máris késésben lehet. Talán valaki éppen most is őt várja. Nem értette, hogy nem bír visszaemlékezni rá. Halkan átkozódni kezdett. Ez a nap határozottan rosszul kezdődött.

Fél kilencre, kifulladásra ért be a munkahelyére, és amíg a számítógép lassan töltött, számbavette az összes lehetséges feladatát: találkozók, értekezletek, szemináriumok, de megint nem jutott eszébe semmi különleges. Végre megjelent a nyitóképernyő, rákattintott a naptárra, és megerősítést

nyert a gyanúja: a 23-ai négyzet ott fénylett, fehéren és érintetlenül, egyedülként a feljegyzések sűrű hálójának közepén. Nem csak hogy nem volt feljegyezve valamilyen esemény, egyáltalán nem volt ott semmi, de semmi, mintha ez egy ünnepnap lenne! Viszont a dátum egyre ott visszhang-
86 zott a fejében, mintha sokszor elismételte volna, hogy ne felejtse el, de mégis mi lehetett? Erőt vett rajta a csüggedés. A memóriáján a hanyatlás ijesztő jelei kezdtek mutatkozni. Elhatározta, hogy nem gondol rá. A feledékenység miatti aggodalom, vagy talán a kapkodó megérkezés szinte fizikai rosszulétet okozott: hányingert, enyhe fájdalmat a gyomorszájánál. Nekiállt dolgozni. Azt mondta magának: ha csakugyan van valami fontos feladata, és elfelejtette feljegyezni, akkor majd megkeresik őt, ő meg talál valami magyarázatot, és minden rendben lesz. De ez nem volt elég arra, hogy elmúljon a nyugtalansága.

A nap további része simán ment. Semmiféle türelmetlen telefoncsörgés, semmiféle kérdőjelekkel teli email. Sikerült megtennie ezt-azt, bár mihelyst lankadt a figyelme, a „március 23.” elkezdett a fülében zúgni, és gyötörte őt. Láttá sorsát a romló emlékezőtehetsége lejtőjéről. Egész nap érezte a súlyt a gyomrában.

Végre eljött az este, de nem sikerült megfejtienie, miért tűnt olyan fontosnak ez a nap. Úgy döntött, valami könnyűt vacsorázik – még mindig kínozza a hányinger –, és aztán korán lefekszik, de amikor már magára húzta a takarót, rájött, hogy nem is lesz olyan könnyű elaludni. Olvasni kezdett valamit, de a figyelme folyton elterelődött. Felkelt, hogy igyon, és a konyhablakból nézte az eget, ami immár sötétkék volt, csillagtalán. Március 23. lassan a végéhez közeledett, ám a rossz érzés, amiért nem emlékezett a dátum jelentésére, továbbra is nyomasztotta... Megadta magát, nem tehetett mást, gyógyszert kellett bevennie. Öntött egy kis vizet a poharába, és megkereste a fiolát. Mennyire imádta ezt a kis üvegtégelyt, melynek tartalma minden aggodalmát el tudta oszlatni! A csepegtetőt függőlegesen a lámpa fénye felé tartotta. A csepp lassan gömbölyödött, és amikor készült leszakadni, hirtelen fényes lett, egy kis csillag, mely elindult rövidke útján a pohár vízbe, ahol egy pillanat alatt feloldódott. Néha úgy érezte, hogy ez a rituálé jobban elmulasztja az aggodalmát, mint maga a gyógyszer. Gyorsan megitta, visszament az ágyába, leoltotta a villanyt, lehunyta a szemét. Hamarosan már nem is tűnt olyan elkésérintőnek a március 23. és a csalóka memóriája. Gyorsan álomba merült.

Mikor a szúrás belenyilallt, pont a szegycsontja alatt, épphogy elaludt. Nem kapott levegőt. Erős, tompa fájdalom volt; úgy érezte, mintha a beleit ragadta és szorította volna meg egy kéz, éles karmaival a húsába vágva. Még

sosem élt át hasonló szenvedést. Azt kérdezte magától, evett-e valamit, ami megárthatott, de az olyan kifejezések, mint gyomorrontás, savasság, de még a gyomorhurut is szinte családivan, barátságosan hangoztak, legalábbis kevésbé aggasztóan. Ugyan mi közük lehetne ehhez a szűrő fájdalomhoz, és főleg ahhoz a pánikhoz, ami hatalmába kerítette? Segítséget kell hívnia, de még levegőt is alig kapott. Megpróbálta felemelni a karját, hogy elérje a komódon lévő mobilját, de megbénította a fájdalom. Csak a fejét tudta mozdítani. Ránézett a rádiós ébresztőre: majdnem éjfél. Elfordította a tekintetét, de kővé dermedtette egy gondolat. Újra rábámult a kijelzőre. A fényes karakterek, közömbös mozdulatlanságukban, a szoba őket ostromló sötétjében elmerülve, március 23., 23:58-at jeleztek. Ismételten ugyanazok a számjegyek... Megrohanta a kétségbeesett elkerülhetlenség érzése, hirtelen minden értelmet nyert, s még a gondolat észszerűtlensége ellenére is teljesen biztos volt benne, hogy egyedül az váltja meg, ha kitart addig az egy percig, másfél percig, ami még éjfélig volt, amikor az összes fenyegető szám, mely az időt jelzi, átvált négy ártalmatlan nullára, és a gyűlöletes 23 eltűnik. Bámulta a számjegyeket, lehorgonyzott ennél az egyetlen reménynél, amikor tik, villant az 59: egy pillanatra visszatért a bizalma, igen, képes rá, már olyan kevés hiányzik, már csak egy utolsó percig kell kitartania, akkor is, ha a fájdalom egyre erősebb lett. De a sötétség előrenyomult a vörös fényekhez, melyek kétségbeesetten próbáltak, akárcsak ő, ellenállni. Egyre jobban teret hódított, másodpercről másodpercre. Mígnem az összes gátat áttörte, és mindent elnyelt egy nagy fekete lyukba.

87

Új Forrás 2023/9 – Fiorella Malchiodi Albedi: A dátum

Sokcsevits Judit fordítása

Fiorella Malchiodi Albedi Rómában élő orvos, aki néhány éve ír novellákat. Az első kötete, a *Caldo cosmico* 2018-ban jelent meg az Eretica Edizioni kiadónál. A kötet címadó novellája 2019-ben a Zeno irodalmi díj 15 döntőse között volt.